

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5SŽi/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	1010201711
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1010201711.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu EUREA, občianske združenie, so sídlom Tupého 25/A, Bratislava, IČO: 30 794 242, zastúpeného JUDr. Vladimírom Šárnikom, advokátom so sídlom Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-OKAP-228-003/2010 z 25. augusta 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/301/2010-43 z 28. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/301/2010-43 z 28. septembra 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-OKAP-228-003/2010 z 25. augusta 2010, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Krajského riaditeľstva Policajného zboru Bratislava (ďalej aj „KR PZ BA“) z 29. júla 2010 č. KRP-SI-78-002/2010, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu podľa § 14 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“ alebo „zákon o slobode informácií“) o sprístupnenie uznesenia Krajského dopravného inšpektorátu KR PZ BA z 23. júna 2010 ČVS: KRP-211/ODN-3-2007 o začatí trestného stíhania vo veci prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona (ďalej aj „Tr. zák.“).

Krajský súd ako súd konajúci v správnom súdnictve (§ 244 a nasl. OSP) vychádzajúc z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií a obsahu spisového materiálu v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že žiadateľ o informácie nemá právo na sprístupnenie akejkoľvek informácie (čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Text uznesenia o začatí trestného stíhania sa aj podľa názoru krajského súdu týka rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní a zároveň ho

nemožno považovať za informáciu o rozhodnutí, resp. o výsledku konania, nakoľko nemá povahu právoplatného meritórneho rozhodnutia a nedochádza ním k ukončeniu trestného konania, ale naopak len k jeho začatiu. Krajský súd k tomuto uviedol, že kópia rozhodnutia nie je informáciou o rozhodnutí alebo o výsledku konania. Rozsah takejto kópie je podstatne širší ako samotná informácia ako sa vo veci rozhodlo. Preto v predmetnej právnej veci nezverejnenie rozhodnutia o začatí trestného stíhania, ktoré v danej veci nie je rozhodnutím konečným zodpovedá zákonným obmedzeniam uvedeným v ustanovení § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z. z..

Ďalej krajský súd uviedol, že pokiaľ ide o Trestný poriadok (ďalej aj „Tr. por.“) stanovený okruh subjektov, ktorým sa doručuje uznesenie o začatí trestného stíhania (§ 199 ods. 1 Tr. por.) neumožňuje doručiť takéto uznesenie inej osobe ako oznamovateľovi a poškodenému. Policajt doručí také uznesenie prokurátorovi najneskôr do 48 hodín. Obsah takéhoto uznesenia je upravený v odseku 3 citovaného zákona tak, že musí obsahovať opis skutku s uvedením miesta, času, prípadne iných okolností, za akých k nemu došlo, o aký trestný čin v tomto skutku ide, a to jeho zákonným pomenovaním a uvedením príslušného ustanovenia Trestného zákona. Uznesenie neobsahuje odôvodnenie. Rozšírenie okruhu adresátov tohto rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní, napr. o žalobcu by sa dostalo do kolízie s článkom 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy a v jej medziach a v rozsahu so spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Právo na informácie garantované článkom 26 ústavy podľa názoru krajského súdu dostatočne zabezpečujú ustanovenia § 6 ods. 1, 2 Tr. por., ktoré ukladajú orgánom činným v trestnom konaní povinnosť informovať verejnosť o trestnom konaní poskytnutím informácií oznamovacím prostriedkom, za podmienok upravených v týchto ustanoveniach.

Z uvedeného je podľa krajského súdu zrejmé, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán ako povinná osoba podľa zákona o slobode informácií postupovali v súlade so zhora citovanými zákonnými ustanoveniami a uvedenými zásadami.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto konaní náhrada trov neprináleží.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny a vyhovieť žalobe; súčasne uplatnil náhradu trov konania.

V dôvodoch svojho odvolania žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) vo veci sp. zn. 1Sžo/184/2008 a ustanovenie § 11 ods. 2 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z. z., ktoré síce vylučuje zo sprístupnenia informácie týkajúcej sa rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní, avšak toto sa nevzťahuje na informácie o rozhodnutiach a výsledku konania a nerozlišuje medzi rozhodnutiami meritórnymi a procesnými, ani medzi predbežnými a konečnými.

Taktiež namietal, že ustanovenie § 199 ods. 1 Tr. por. nemá povahu ustanovenia zakazujúceho sprístupnenie informácií tretím osobám. Citované ustanovenie podľa žalobcu iba určuje, ktorým osobám rozhodnutie musí byť s procesnými účinkami doručené, neobsahujú však nič, z čoho by vyplýval zákaz sprístupniť rozhodnutie aj inej osobe. Takýto zákaz neobsahuje ani ustanovenie § 69 ods. 1 Tr. por., ktoré upravuje nahliadanie do spisu. Predmetom žiadosti žalobcu nebolo pritom nahliadnutie do spisu, ale sprístupnenie jednej listiny zo spisu, a to nie v režime Trestného poriadku, ale v režime zákona o slobode informácií. Neobstojí preto podľa žalobcu názor, že ustanovenia § 199 ods. 1 a § 69 ods. 1 Tr. por. sú ustanoveniami zakazujúcimi sprístupnenie informácie tak, ako to predpokladá ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií. Ustanovenie § 65 ods. 1 Tr. por., určuje podľa žalobcu iba spôsob doručovania a v danom prípade je preto úplne irelevantné.

Žalobca ďalej vo svojom odvolaní tvrdil, že procesné predpisy upravujúce konania, informácia o výsledku ktorých má byť sprístupnená v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií (Občiansky súdny poriadok, Trestný poriadok) vždy a pri každom druhu rozhodnutia taxatívne určujú, ktorým osobám má byť doručované. Pokiaľ by sa ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií vykládalo takým spôsobom ako krajský súd, stalo by sa obsolentným, keďže informácia o výsledku konania by sa sprístupňovala iba účastníkom konania, ktorí však rozhodnutie už dostali podľa príslušného procesného predpisu.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca podľa jeho názoru neuniesol

dôkazné bremeno a nepreukázal skutočnosti ním tvrdené. Jeho odvolanie je podľa názoru žalovaného podaním, ktorým sa žalobca sa cez všeobecné tvrdenia snaží o dosiahnutie úspechu v predmetnej právnej veci. Žalobcom uvádzané tvrdenia považuje žalovaný vo vzťahu k odôvodneniu uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4S/301/2010-43 z 28. septembra 2012 za irelevantné.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako žalovaný sa v plnom rozsahu stotožnilo s názorom krajského súdu, ako aj s odôvodnením jeho rozhodnutia považujúc ho za vecne správne. V ostatnom sa žalovaný v plnom rozsahu pridržiaval svojho písomného vyjadrenia č. p.: SLV-PS-S-247-9/2010 z 02. februára 2011.

Navrhol preto rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného o nevyhovení žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie podľa zákona o slobode informácií.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva ide.

Podľa ústavného zákona č. 23/1991 Zb. ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky (ďalej aj „Listina“) čl. 17 ods. 1 sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 17 ods. 5 Listiny štátne orgány a orgány územnej samosprávy sú povinné primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti. Podmienky a vykonanie ustanoví zákon.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 5 ústavy orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

Ústava Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) v čl. 26 ods. 1 zakotvuje právo na informácie, ktoré predstavuje právo na prijímanie informácií (získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná (viď nález Ústavného

súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 236/06-59 z 28. júla 2007) a k nemu korelujúci pozitívny záväzok štátu voči neidentifikovanej skupine subjektov. Obsah tohto záväzku je ozrejmenej v ods. 5 cit. čl. ako povinnosť orgánov verejnej moci primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti, pričom podmienky a spôsob poskytovania informácií ustanoví zákon. Obdobnú úpravu obsahuje taktiež Listina základných práv a slobôd (čl. 17 ods. 1, 5). Podľa čl. 13 ods. 2, 3, 4 ústavy medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom. Zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky. Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Obmedziť základné práva a slobody možno iba na základe podmienok ustanovených ústavou, a to buď podmienok všeobecných (čl. 13 ods. 2, 3, 4 ústavy) alebo osobitných, vzťahujúcich sa na konkrétne práva a slobody (v danom prípade čl. 26 ods. 4 ústavy).

Cieľom zákonného obmedzenia práva na informácie o činnosti súdov a orgánov činných v trestnom konaní, zamýšľaným zákonodarcom v § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, je ochrana pred neprimeraným zasahovaním do vlastnej rozhodovacej činnosti súdu (resp. orgánov činných v trestnom konaní), a tým aj verejný záujem na nestrannom a nezávislom súdnictve (čl. 124 a čl. 141 ústavy), ktorý cieľ je potrebné považovať za legitímny s ohľadom na ústavne ustanovený obsah dotknutého základného práva. Z hľadiska posúdenia vhodnosti tohto obmedzenia, teda či obmedzením prístupu k rozhodnutiam súdov možno vymedzený cieľ dosiahnuť, odvolací súd uvádza, že nesprístupnením informácií o prebiehajúcich konaniach pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci samej, je v záujme zachovania nezávislosti a nestrannosti súdneho konania v podstate vylúčená verejná diskusia o prejednávanej veci, ktorou by vo veci rozhodujúci sudcovia mohli byť ovplyvnení. Toto obmedzenie treba považovať za primerané, keďže informáciu o výsledku rozhodovacej činnosti je súd povinný sprístupniť, čím je zabezpečená aj verejná kontrola výkonu súdnej moci. Z dôvodovej správy k návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon o slobode informácií, ktorý s účinnosťou od 02. januára 2006 novelizoval dotknuté ustanovenie, vyplýva, že účelom predloženého návrhu je rozšírenie okruhu sprístupňovaných informácií oproti doterajšej úprave (podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona účinného do 01. januára 2006 povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka neverejného konania, rozhodovania alebo dohľadu, ktoré podľa osobitného zákona vykonáva súd, orgán činný v trestnom konaní alebo orgán verejnej správy), pričom nová úprava spočíva v obmedzení poskytnutia resp. sprístupnenia informácií týkajúcich sa len rozhodujúcej činnosti (neukončených, prebiehajúcich konaní) súdu, avšak pokiaľ ide o informáciu o výsledku konania, tá sa v prípade rozhodovacej činnosti súdu sprístupní, ak to osobitný predpis nezakazuje.

Zákon o slobodnom prístupe k informáciám v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (§ 1). Obmedzenia práva na slobodný prístup k informáciám sú upravené v ustanoveniach § 8 až § 13 tohto zákona, pričom najvyšší súd sa zaoberal obmedzením na prístup k informáciám podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií.

V predmetnej právnej veci, ktorá sa týka prístupu k informáciám podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, je spornou otázka výkladu a následnej aplikácie ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, na zverejnenie uznesenia o začatí trestného stíhania.

V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánu činného v trestnom konaní podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy (ktorými sú napríklad Trestný poriadok, Občiansky súdny poriadok či zákon č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov).

Rozhodovacou činnosťou je potrebné v širšom slova zmysle rozumieť kompetenciu súdnych orgánov a orgánov činných v trestnom konaní konať a rozhodovať v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, v správnom súdnictve o preskúmvaní zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a

zákonnosti rozhodnutí, opatření alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon (čl. 142 ods. 1 ústavy), rovnako aj kompetenciu ústavného súdu rozhodovať vo veciach podľa príslušných článkov Ústavy Slovenskej republiky. V užšom slova zmysle sa rozhodovacou činnosťou súdov alebo orgánov činných v trestnom konaní rozumie konanie a rozhodovanie súdu a orgánu činného v trestnom konaní v konkrétnej právnej veci, t. j. od začatia konania (na základe návrhu alebo bez návrhu), cez jednotlivé procesné úkony, procesné čiastkové rozhodnutia, až po rozhodnutie vo veci samej. Pôjde najmä o procesné pravidlá vedenia konania (procesné úkony alebo procesné rozhodnutia, vydané v priebehu súdneho konania, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej) a rozhodnutia vo veci samej v konkrétnej právnej veci.

Právo na informácie je limitované požiadavkou nezasahovať do vlastnej rozhodovacej činnosti súdov či orgánov činných v trestnom konaní v priebehu konania [do procesu v jeho priebehu, ako aj vstup do vlastného rozhodovania (napr. porada a hlasovanie senátu)], a to v záujme objektivity a nestrannosti posudzovanej konkrétnej právnej veci, a tiež je limitované nevyhnutnými opatreniami na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejnej bezpečnosti, verejného zdravia a mravnosti, územnej celistvosti a pod.

Iná situácia je v prípade rozhodnutí vo veci samej, t. j. konečných rozhodnutí v danej veci (či už meritórnych alebo procesných rozhodnutí, ktorými sa konanie pred súdom alebo aj iným orgánom činným v trestnom konaní končí). V týchto prípadoch nie je daný dôvod na obmedzenie prístupu k týmto rozhodnutiam vo veci samej za podmienky, že nebudú obsahovať osobné údaje chránené zákonom č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov. Napokon s touto požiadavkou aj korešponduje ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Z logického a systematického výkladu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám vyplýva, že pojmom „informácie o rozhodnutí“ sa rozumieju informácie o rozhodnutí vo veci samej.

Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že žalobca sa nezaujímal o výsledok predmetného konania, t. j. nepožadoval informáciu o rozhodnutí, resp. o výsledku konania, na ktoré ho oprávňuje vyššie uvedený § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácii, ale požadoval „sprístupnenie uznesenia Krajského dopravného inšpektorátu KR PZ BA z 23. júna 2010 ČVS:KRP-211/ODN-3-2007 o začatí trestného stíhania vo veci prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona“, pričom sprístupnenie žiadal zaslaním kópie uznesenia po vylúčení osobných údajov v elektronickej podobe.

Uznesenie o začatí trestného stíhania nesporne nie je rozhodnutím vo veci samej, ani procesným rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, ale je rozhodnutím, ktorým sa konanie začína.

Najvyšší súd považoval preto za správny a zákonu zodpovedajúci názor krajského súdu, že kópia rozhodnutia nie je informáciou o rozhodnutí alebo o výsledku konania, a že rozsah takejto kópie je podstatne širší ako samotná informácia, ako sa vo veci rozhodlo, a že nezverejnenie rozhodnutia o začatí trestného stíhania, ktoré v danej veci nie je rozhodnutím konečným zodpovedá v danej veci zákonným obmedzeniam uvedeným v ustanovení § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z. z..

Pokiaľ ide o argumenty žalobcu, že z ustanovení § 199 ods. 1 Tr. por., ktoré taxatívne vymedzuje, komu sa doručuje rovnopis rozhodnutia súdu, nevyplýva zákaz „sprístupnenia“ informácií tretím osobám ako v ňom vymedzeným, pretože toto ustanovenie len upravuje okruh osôb, ktorým sa predmetné rozhodnutie musí z procesnoprávnych dôvodov doručiť, najvyšší súd zdôrazňuje, že orgán činný v trestnom konaní ako štátny orgán je viazaný predovšetkým ústavou, a to článkom 2 ods. 2, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Povinnosť štátneho orgánu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon nie je možné zamieňať s právom každého (konať, čo nie je zákonom zakázané), ktoré je upravené v ods. 3 tohto článku. Pritom nesporne treba mať za to, že Trestný poriadok ako právny predpis upravujúci postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pričom

treba rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb (§ 1 Tr. por.) je vo vzťahu k zákonu o slobode informácií lex speciális a jeho ustanovenia majú kogentnú povahu.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu najvyšší súd dospel k záveru, že žalovaný dostatočne zistil skutkový stav a vysporiadal sa s relevantnými námietkami žalobcu rovnako ako sa s nimi vysporiadal i krajský súd v napadnutom rozsudku.

Námietky, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie krajského súdu, sú čisto jeho teoretickými úvahami, ktoré nebolo možné ani v odvolacom konaní uznať za právne relevantné. Tieto boli v podstatnej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Najvyšší súd považuje za potrebné dať žalobcovi opätovne do pozornosti, že zákon o slobode informácií má slúžiť predovšetkým ako nástroj spoločenskej kontroly. Najvyšší súd nepopiera právo žalobcu na informácie, avšak je nevyhnutné, aby toto právo bolo uplatňované efektívne, t. j. povinným osobám budú adresované len žiadosti, ktoré sú tieto osoby reálne povinné poskytnúť, t. j. žiadosti o informácie v rozsahu ich rozhodovacej činnosti. Len takto možno hovoriť o účinnej spoločenskej kontrole verejnej správy. V opačnom prípade ide zo strany žiadateľov, osobitne s prihliadnutím na žalobcu, ktorého nemožno označiť za „bežného občana“ nezorientovaného v právomoci jednotlivých orgánov, za zneužívanie práva na informácie, kedy je toto právo zámenkou pre formalistické a bezúčelné spory.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 v spojení s a § 246c ods. 1 vety prvej OSP a podľa § 250k ods. 1, keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.